

κι' έμπηκε μέσα στη Βουλή
κι' ό Κρης ό Βενιζέλος.

Κι' όι Σύμβουλοι παρόντες, Περικλέτο σαχλομούζη,
κι' ήτανε παραμονή τής Κυριακής άργίας,
πλήν παρέστη κι' ό Μπενάκης έν μεγάλη κατανούζει,
πού θαρρώ πως Ύπουργός έγινε τής Γεωργίας.

Ψάλλομεν έν κλαπαδόρα νέον Ύπουργέον τώρα.

Και' στό μέλλον γεωργούντες
κι' έν σπουδή καλλιεργούντες,
θ' ανάδειξωμεν τήν γην
τών παγκάλων Παρθενώνων
πλούτου περισσού πηγών
εις αιώνας τών αιώνων.

Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πρώτης βιομηχανία
κι' άληθής γεωπονία,
και θά στείλουν ένα κι' άλλον στην Εύρώπη να σπουδάση
για τά δένδρα, για τά δάση.

Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πανταχού παραγωγή,
θ' άναμνης τους γεωπόνους,
κι' άγαπούς καρπούς κι' άφθόνας
θά γεννήσ' ή στείρα γη.

Τότε χέρια δέν θ' άργούν
άργοςόλων περισσοί,
τότε Νύμφας τών δασών
Σάτυροι θά κυνηγούν.

Έπε πιά κι' Αμαδρυάδες, τότε πιά κι' Αμαρυλλίδες,
τους Ρωμικούς δέν θά τους βλέπουν σάν και πρώτα κουρελιζδες.
Μί τόν χρόνο τόν καινούριο πιθανόν, βρέ μασκαρά,
νάθουν και τής Στρυμόλιας και' του Μέλαινος νερά.

Παπαρούνακι, μενεξέδες,
άνθησις, Ντολμα μπασέδες,
μεταξοσκωλήμων πλούτος...
μά τί χρόνος είναι τούτος!

Μί τόν νέον Ύπουργέον τήν κακή ψυχρή σου φλάσκα
θά σού πώ, συμφορμαμένε...
Μί τόν νέον Ύπουργέον θά μες φέρη τήν Άλάσκα
κι' ό Μπενάκης νύτα μπένε.

Και' τόν νέον Ύπουργέον υπεράζιον στεφάνου...
έξω φτώχιας κι' άπορίας άθεράπευτε καμεί...
τότε και' στην συνοικία τής Σχολής του Καραμάνου
θά σκαρώνουν έσπερίδες σάν του Καραμάν Σμαί.

Θά καλλιεργή ραπάνια κάθε Κόντε-Ρεπανάκης,
μά κι' ό μόρτης θά δουλεύη και τόν γεωργό θά κάρη,
τότε πιά κι' έγώ' στό σπήτι θά σέ προσκαλώ συχνάκις,
και θά σούχω, Περικλέτο, σατί, μπρίτες, και μαξ λεκάνη.

Κάθε καλό θά πέση σάν υετός ραχάτος,
και τους χασισοπτώας θά τους έδης έμπόρους,
μά κι' ή πτηνοτροφία θ' άναπτυχθή σπουδαίως,
και σάν του Τσιτσισοπούλου θά βγάλωμε κοκόρους.

Π. — Και πάλι, θρέ σαλιάρη, για πετεινούς' μιλιεζε.
Φ. — Λοιπόν από τους πρώτους πατέρας τής Βουλής
είδα τόν' Αλεξάκη, τόν άνδρα τής Κορθόνας,
πού τόσους ήγωνίσθη στό παρελθόν άγώνας.

Π. — Άλλους παληούς δέν είδες;
Φ. — Είδα και τόν Φωκίωνα,
πούναι παληός και νέος, άκίνητος ως κίονα.

Π. — Άλλον;
Τόν Καραπάνο βλέπω με χάσκον στόμα...
δέν' κόντηνε καθόλου, μένει ψηλός άκόμα.

Π. — Άλλον παληό δέν είδες;
Φ. — Ρίγλω' ψηλά τόν μάτι,
και σ' ένα θεωρω κυτάζω τόν Κορφατή
και τόν ρεπουμπλικάνο...

Π. — Τί λές; δέν σέ πιστεύω.
Φ. — Πίστεψε, Περικλή μου, πώς δέν σου χωρατεύω.

Π. — Άφησε κατά μέρος τά χωρατά τά κρούα.
Φ. — Ήσαν κι' όι δύο φίλοι' ψηλά' στό θεωρεία.

Γι' αυτό σέ ββαίονο,
πίστεψε τόν ιππότη,
κι' έκούτταζαν με πόνο
τήν έδρα τους τήν πρώτη.

Π. — Τανάλατα τάστεια παρατίγες, μαγκούφη,
και' μίλα σοβαρά,
πριν πάθης συμφορά
και σύρριζα σού βγάλω τόν κάθε σου τσουλοφί.

Φ.— Είδα τους δρόμους μεγάλους...
 ήλθαν κι' αὐτοὶ, κουτέ,
 μ' ἐμένα καὶ τοὺς ἄλλους
 ὡσάν ἀκροατὰί.

Τοὺς εἶδα μὲς' στὸ Λαϊκὸ τὸν Κόντε καὶ τὸν Ράλλη,
 τὰ σκιώχρατα τὰ πελώρια,
 καὶ τότε τὰ Λατινικὰ ἔθυμήθηκα καὶ πάλι:
 σὶκ τράνσιτ μούντι γαλῶρια.

Τὰδε τὰ Μεγαθήρια,
 τὰ πρὶν Ἑλλαδοθήρια,
 τοὺς εἶδα τούτους τοὺς Μαμμουθ, τούτους τοὺς Βροντοσαύρους
 καὶ τοὺς Ἴπποκενταύρους.

Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τούτους τοὺς ἐξαισίους,
 ποὺ μὲς' ἀπὸ τὸ Λαϊκὸ
 'κουττάζανε τὸν Κριτικὸ,
 κι' ἄλλους τοὺς ἄλλους Ἰππογγρούς καὶ τοὺς πληρεξουσίου.

Π.— Μίλα καλὰ, βρε Φασουλῆ.

Φ.— Ἐκύτταζαν χωρὶς γαλι,
 κι' ἔδειχναν ὄρος θλιβερό
 κουνώντας τὸ κεφάλι...
 'στὴ βρύσι, ποτιπιαν νερό,
 τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι.

Π.— Ἀκροατὰί λοιπὸν καὶ σὶς
 οἱ λαοσώσταί Μωυσεῖς,
 τοὺ κράτους τὰ Παλλάδια.

"Ἐχουν καὶμὸ τὰ χεῖλιά σας,
 κι' οἱ πικραμένοι φίλοι σας
 βράζουν γὰρ σὰς φυλλάδια.

Φ.— Πές μου κι' ἄλλα, Φασουλῆ.
 Τώρα μπαίνουν καὶ τρελλοί,
 κι' ἀπὸ τοῦ Δρομοκίτη κάποιος λένε πὺς ἀπέδρα
 καὶ σ' ἐνὸς πληρεξουσίου κλοκαθῆσε τὴν ἔδρα.

Τώρα βρῆκαν εὐκαιρία
 καὶ διάφοροι τρελλοὶ
 μὲ τὴν ἄλλη τὴν σωρεία
 νὰ τρυπώνουν' στὴ Βουλῆ.

Θέλουν μέτοχοι νὰ γίνουν μὲ τοὺς σώφρονες τοὺς ἄλλους
 μὴς δόξῃς ὄχι φροῦδῃς, ἐφθήμερου καὶ ματαίας...
 ἐλαχτάριαν καὶ τοῦτοι, ποὺ δὲν ἔχουν ἐγκεφάλους,
 τῆς Διπλῆς νὰ σχολιάσουν τὰς ἀνεκθεωρητίας.

Δὲν' μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μὲς' στὸν βουλευτῶν τὸ σμῆνος,
 'στοδὸς ἀγνώστους τοὺς πολλούς,
 ποὺδὸς ὁ σώφρων, ποὺδὸς ἐκατίους,
 ποὺ χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς

Δὲν' μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μὲς' τὸ πλῆθος τὸ πολὺ
 ἀν' ἀλήθεια βουλευτῶν εἰν' ἐκείτους ποὺ μιλεῖ,
 ἢ κανεῖς ντελυφωσκῆς, ὅπου' ὄρθῃκε τὸν καιρὸ
 νὰ χωθῆ' στὸ Παρλαμέντο μὲ τὸν ἄλλο τὸν σωρό.

Νῆναι βουλευτῆς ἀλήθεια τούτους ὁ λαλῶν εὐσχημῶς;
 νῆναι τάχα παλαδός;
 κι' ὅμως ὁμιλεῖ φρονίμως,
 κι' ὅμως φέρει εὐλαδός.

Γιὰ τρελλοὺς καὶ γιὰ φρονίμους δὲν εἰςζέουσι τί νὰ πῆς...
 ὄλοι τώρα φέρδην μίγδην εἰς ἀγῶνα προκοπής.

Τρίλλα μαζί καὶ φρονιμά,
 ζυλῆνε τσαναπέτην...
 ἀντιπολίτευσις καμμάς,
 ὄλοι μὲ τὸ Ντοβλέτι.

Νέο κούνημα καὶ πάλι μὰς γανόνει τὸ κεφάλι.

Φ.— Τόσον καιρὸν περάσαμε' στὴ γῆ τὴν δοξασιμένη,
 χωρὶς κανένα κούνημα, γωβροὶ καὶ νυσταγιμένοι.
 Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἔπῃγε' στὰ χαμένα
 χωρὶς νὰ μὰς ζυπνήσουνε μὲ κούνημα κανένα.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε μὲς' στὸν Ρωμῶν τὴν πλάσι
 χωρὶς κανένα κούνημα, γωβροὶ καὶ νυσταγιμένοι.
 μὲ τούτη τὴν Ἀνόρθωσι νύστα μὰς εἶχε πιάσει
 κι' ἀνοίγαμε τὸ στόμα μας μὲνα χασχομυρτό.

Κι' ἐγὼ τὴν νέκρα τὸν Ρωμῶν ἐκύτταξα μὲ λύπη
 καὶ μόνος ἐψιθύριξα μὲ κάποιον καρδιοκτύπι:

τάχα τὸ ρεμπελό
 δὲν ἔβλεθη τὸ παλῶ;

Δὲν θὰ ζυπνήσῃ κούνημα τὸ θνησιματὸν πτόμα;
 τόσος καιρὸς ἐπέρασε, κι' ὅμως κανέν' ἀκόμα.

"Ὅταν ἐξάρνα φωνῆ
 μὰς ἐξάρνησε τρανή,
 καὶ μὰς λένε, πατριώτη:
 πιάσανε τὸν Λαπαθιώτη.

Π.— Τὰ κούνημα καὶ ἐμένα, Φασουλῆ μου κουνενέ,
 ἀληθῆς μὲ συγκινούν,
 κι' ἔτρεξα' στὴς Ἱερουσαίας ἐνὸς κι' ἄλλου καρπενέ
 γὰρ νὰ μάθω τί φρονούν,
 κι' ἔλεγα πρὸς δούσις κρίνουν τὰ κοινὰ' στοὺς καρπενέδες:
 γὰρ τὸ κούνημα τὸ νέο τί φρονεῖτε, κουνενέδες;

Φ.— Ἄλλοι τὸ λένε κούνημα πολὺ σημαντικόν,
 κι' ἄλλοι τὸ λέν' ἀσημαντικὸν ἀντιπεθωρικόν,
 ἐν τούτοις κι' ὕποσέ' ἵπποτε
 καὶ τοῦτο παρὰ τίποτε
 κάπως κουνεῖ τὰ νετρα μας, κάπως μὰς ζενυστάζει,
 καὶ μὲσα' στὴν ἀναβροχὰ καλὸ καὶ τὸ χαλᾷ.

Π.— Τί γὰρ γὰρ μὰς μεγάλῃ...
 πὺς ἐγάρνα σὰν εἶδα
 μὲ κούνημα καὶ πάλι
 νὰ ζυπνοῦνε τὴν πατρίδα.

Φ.— Τούτος ὁ καινούριος χρόνος, ποδογαλε πολλοὺς ἵπποτες
 τί καλὰ γὰρ τὴν πατρίδα νῆβγαζε καὶ συνωμότας.
 Ἐμουγλιάσαμε, παιδιὰ, μὲ τὸν νόμο, μὲ τὴν τάξι,
 καὶ γινῆκαμε καὶ ἔμειε νὰ μὴ βρεθῆ, νὰ μὴ στάξῃ.

Ἡ Πατρίς δὲν πρέπει χρόνῳ δίχως κούνημα νὰ μείνῃ,
 κι' ἤθελα ζωγράφος νῆμα νῆκανα τὴν Ρωμοσύνη
 μὲ σπαθὶ καὶ μὲ σπιρουνῆ
 νὰ κουνεῖται σὲ μὲ κούνια.

Τὸ Ρωμαῖκό κουνῆς, μὲ τὸν νοῦ σας νὰ μὴν πίσῃ...
 βλέπω ξανατουρωλωμένο τοῦ Σερχετ Πασαῶ τὸ φέσι,
 καὶ τὰ φέσια στένον τοῦβρα
 καὶ βαροῦνε τὰ ταμπούρα.

Πλὴν ἔμειε οἱ τῶν Ἑλλήνων κεχρητωμένοι παῖδες,
 ὅπως πάντα κουνενέδες,
 δεῖχνουμε καὶ πάλι κουνῆσι' στὴν Τουρκίαν τὴν λυσάρα,
 καὶ κουνᾶμενοι τῆς λέμε: τῆς τοῦβρα τὴν φεσάρα.